

Editorial

Sfântul Vasile cel Mare

„În tot pământul s-a răspândit vestirea ta, că aceia a primit cuvântul tău, prin care, cu Dumnezeiască cuviință ai învățat, firea celor în ființă ai lămurit și ai pus rânduială în obiceiurile oamenilor...” (Tropar)

Astăzi, la începutul Anului Nou, prăznuim pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei, unul dintre cei mai vestiți păstori ai Bisericii și propovăduitori al Evangheliei lui Hristos. Sfântul Vasile este cu adevărat un stâlp al dreptei credințe, numit de Sfântul Grigorie Teologul „împăratul cuvintelor duhovnicești, ochiul Bisericii și gura de foc a Sfântului Duh”.

Acest mare ierarh a fost o adevărată icoană a păstorilor de suflete, care a strălucit în lume atât prin înțelepciunea cuvintelor, cât mai ales prin puterea faptelor, prin multele sale minuni și prin tăria Sfântului Duh, care ardea în inima lui. Apoi, cu trăirea lui cea mai presus de om, s-a făcut ca un fulger al luminii.

Toate sinoadele Sfinților Părinți, fie ele ecumenice sau locale, ținute în diferite timpuri, au ținut cont de autoritatea canoanelor Sfântului Vasile. Toți Sfinții Părinți l-au cinstit și toți binecredincioșii creștini de pretutindenea sărbătoresc cu mare evlavie până în ziua de azi numele lui. El a fost și este ochiul și dreptarul duhovnicesc al Bisericii lui Hristos și pildă vrednică de urmat pentru toți ierarhii ei.

Sfântul Vasile cel Mare s-a născut în Cezareea Capadociei, din Asia Mică (Turcia de astăzi). Părinții lui se numeau Vasile și Emilia și au fost un model de familie creștină, cu zece copii. Dintre aceștia, cinci au devenit sfinți, împreună cu părinții lor și cu bunica Macrina. Prietenul Sfântului Vasile, Grigorie Teologul, spune că această familie a fost binecu-

vântată de Dumnezeu cu marele Vasile, cu toate că și ceilalți frați nu au rămas cu mult mai prejos decât el. Toți cei patru frați și cinci fete din familia lor duceau viață în sfințenie, evlavie, dragoste dumnezeiască, rugăciune, milostenie și bună așezare a sufletului. Deci, familia Sfântului Vasile a fost o familie de sfinți.

Când s-a născut, Sfântul era atât de mic și slab, încât era gata să moară. Atunci, mama sa,

Emilia, o femeie credincioasă, s-a aruncat cu fața la pământ înaintea icoanei Mântuitorului și a zis: „Doamne, dăruiește-mi copilul acesta și Ți-l voi da Ție spre slujbă”. Îndată, copilul a început a se face sănătos și a crește în frică de Dumnezeu. Frații lui Vasile au fost: Sfântul Grigorie, episcop de Nyssa, cel mai vârstnic dintre ei, Sfântul Navgratie, mare pustnic și făcător de minuni în pustia Sinaiului, și apoi Sfântul Petru, episcopul Sevastiei. Deci trei ierarhi sfinți și un pustnic. Dintre fete, Sfânta Macrina, cea vrednică de laudă, a fost mai mare cu vârsta decât toți.

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos	3
Poezie creștină	4
Începutul propovăduirii Domnului	7
Să mulțumiți lui Dumnezeu!	8
Doamne, să (Te) văd!	10
Despre întâlnirea cu Dumnezeu!	11

Sfântul Vasile cel Mare

(urmăre din pagina 1)

Ea a ajutat pe mama lor Emilia la creșterea tuturor copiilor, învățându-i pe toți din pruncie dreapta credință în Iisus Hristos. Apoi, intrând în nevoința monahală, a fost stareță la o mănăstire de călugărițe din Pont, unde s-a săvârșit. Celelalte patru surori ale ei s-au căsătorit, au avut copii și au dus viață cu totul creștinească și sfântă.

Primele noțiuni de educație religioasă, Vasile le-a deprins de la mama lui, fericita Emilia. Apoi au fost sora și bunica lui, care se numeau amândouă Macrina. Iar în cunoașterea Sfintei Scripturi cel dintâi povățuitor i-a fost tatăl său Vasile, care era un dascăl creștin renumit în Pont. La vârsta cuvenită, Sfântul a fost dat să învețe carte la Cezareea Capadociei, un oraș de cultură vestit din centrul Asiei Mici. De aici, a fost dus la studii mai înalte la Constantinopol, capitala Imperiului Romano-Bizantin, unde a deprins retorica și filosofia greacă, după obiceiul de atunci. Apoi s-a dus la Atena, capitala înțelepciunii grecești, unde s-a întâlnit cu iubitul său compatriot, Sfântul Grigorie Teologul, cu care a legat o prietenie care a durat toată viața.

Cei doi Sfinți învățau, se rugau și mergeau împreună, încât se poate spune că aveau o minte, un suflet și un gând înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Ei cunoșteau numai două drumuri în Atena: unul care ducea la școală și altul la biserică. Aici au învățat mai mulți ani, având un dascăl vestit, pe nume Eubul, pe care Vasile l-a convertit la credința în Hristos. Odată l-a întrebat dascălul său Eubul pe Sfântul: „Care este adâncul filosofiei?”. Iar el i-a răspuns: „Adâncul filosofiei este cugetarea neîncetată la moarte!”. Acest răspuns i-a uimit pe toți, care au încuviințat că, într-adevăr, cea mai înaltă înțelepciune sau filosofie este să ne aducem aminte întotdeauna de ceasul morții și al judecății, că aceasta ne păzește de păcat.

Din Atena, Sfântul Vasile s-a întors în patrie unde a înființat o școală de retorică. În anul 357, însă, face o lungă călătorie pe la toate mănăstirile din Egipt, Palestina și Sinai, se închină la Mormântul Domnului și primește botezul în râul Iordan, după obiceiul primelor secole. De la Sfintele Locuri, Sfântul Vasile se întoarce din nou în Cezareea Capadociei și este hirotonit preot de arhiepiscopul Ermoghen. Apoi, murind bătrânul păstor, a venit altul în locul lui care îl invidia pe Sfântul Vasile pentru viața și înțelepciunea lui. El însă, nevoind să fie zavistuit, s-a dus împreună cu Grigorie Teologul în părțile Pontului. Aici au întemeiat o vestită mănăstire, au adunat în jurul lor sute de monahi și

au dus o fericită viață duhovnicească în desăvârșită dragoste, bucurie și liniște. În această mănăstire a tâlcuit Sfântul Vasile cărțile Sfintei Scripturi și a scris vestita sa carte numită Hexaemeron (Cele șase zile ale Creației), precum și Rânduielele vieții monahale. Prin aceasta, Marele Vasile a dat o nouă regulă de viață monahală, în care se pune accentul mai ales pe viață de obște desăvârșită, pe rugăciune, pe cugetare la cele duhovnicești și pe trăire în deplină dragoste și lepădare de sine.

După câțiva ani de nevoință, cei doi sfinți și frați în Hristos au fost chemați de Duhul Sfânt să apere dreapta credință în lume, pentru că se înmulțiseră eresurile în Biserică și mulți, fiind amăgiți, părăseau credința ortodoxă și se tăceau arieni. Apoi, nu se putea să stea lumina sub obroc și nu se cuvenea ca asemenea mari luminători să stea la liniște în pustie, iar lumea să fie trasă la rătăcire și pierzare. Deci Sfântul Grigorie s-a dus în Nazianz să ajute pe tatăl său, care era episcop, în apărarea dreptei credințe, iar Sfântul Vasile a venit la Cezareea și amândoi combăteau învățăturile ereticilor și întăreau credința ortodoxă în Biserică. După aceea murind episcopul Evsevie, pe scaunul arhiepiscopiei din Cezareea a fost ales Sfântul Vasile cel Mare, lauda Bisericii lui Hristos.

Să ne rugăm și noi Sfântului Vasile cel Mare cu următoarele cuvinte: „Prealuminate Ierarhe Vasile, caută cu milostivire din înălțimea munților cerești spre noi care luptăm cu multe necazuri în marea acestei vieți și, primind micile noastre laude, dă-ne ajutor cu rugăciunile tale, ca, mântuindu-ne, să ne învrednicim a cânta împreună cu tine lui Dumnezeu: Aliluia!”. Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la 1 ianuarie)

Sursă foto: newsmaker.ro

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț

Telefon: 0770/271.435

E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206

Redacția:

- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Pr. prof. Ionașcu Gheorghe
- Prof. Popescu Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitru
- Buțu Monica și Radu
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și forme de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”, telefon 0253/214.307, int. 415

Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos

Dintre cei patru evangheliști, Sfântul Apostol Marcu numește lucrarea pregătitoare a Sfântului Ioan Botezătorul „începutul Evangheliei”. Începând cu secolul al II-lea, Evangheliile au fost numite cele 4 scrieri care stau la începutul Noului Testament. Este o denumire care li s-a aplicat pe drept cuvânt, căci în înțeles larg al cuvântului, Evangheliile cuprind „vestea cea bună” despre Hristos și despre mântuirea prin El.

Toți oamenii sfinți au dat mărturie curată despre Hristos. Au făcut-o cu multă vreme înainte de întruparea Sa Sfinții Profeți ai Vechiului Testament. Inspirați de Duhul Sfânt, ei au prevestit multe adevăruri despre Persoana și despre lucrarea Mântuitorului așteptat. Prin profețiile lor mesianice, ei au anticipat Evanghelia. De aceea, de pildă, datorită mulțimii și exactității mărturiilor sale despre Hristos, profetul Isaia, care a trăit cu mult timp înaintea „plinirii vremii” (Gal. 4, 4), a putut fi numit „Evanghelistul Vechiului Testament”.

Dacă vechii profeți au vestit cu toții că Mesia va veni, Ioan Botezătorul, ultimul și cel mai mare dintre profeții precreștini, este cel care vestește că Mesia a venit. Dacă prorocii de dinainte și toți dreptii Vechiului Testament „au murit întru credință, fără să apuce făgăduințele, ci văzându-le de departe și iubindu-le cu dor” (Evr. 11, 13), Sfântul Ioan Botezătorul vede de aproape făgăduința împlinită prin venirea lui Hristos. Misiunea lui Ioan este tocmai aceasta: de a vesti că Hristos a venit. El îl arată lumii și zice: „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1, 2 nouă, 36). Prin propovăduirea și prin întreaga lucrare a Înaintemergătorului, s-a făcut începutul veștii celei bune, că a venit în lume Mesia, Cel cu dor așteptat de dreptii din vechime.

Cât de măreață și unică a fost misiunea Sfântului Ioan Botezătorul! Ea a avut un loc al ei în planul de mântuire al lui Dumnezeu. De aceea, însăși această misiune apare prevestită de profeții Vechiului Testament. Evanghelistul Marcu

începe chiar definirea acestui „început al Evangheliei” prin două citate profetice despre misiunea lui Ioan: Maleahi 3, 1, despre „îngerul” (solul, trimisul), ce va fi trimis înaintea feței Domnului, și Isaia 40, 3, despre „glasul celui ce strigă în pustie”. Așadar, Înaintemergătorul a văzut și a participat numai la „începutul Evangheliei”. Prin Duhul lui Dumnezeu, el a anunțat și ceea ce am putea numi „sfârșitul”, adică „desăvârșirea” sau plinirea Evangheliei: faptul că Mântuitorul „va boteza cu Duh Sfânt” (Mc. 1, 8).

Biserica și darul Duhului Sfânt prezent în ea sunt rodul lucrării de mântuire săvârșite de Domnul Hristos.

Ioan n-a fost printre cei care au primit acest har, căci Duhul n-a fost revărsat în lume decât după preamărirea Mântuitorului Hristos prin Cruce și Înviere. Deoarece Ioan Botezătorul a avut această misiune unică de a-L arăta pe Hristos lui Israel (In. 1, 31), Iisus a zis despre el: „Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Mt. 11, 11) și adaugă imediat: „Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el”. Adică, orice creștin are un dar și o misiune mai mari decât ale lui Ioan. Aceasta, deoarece Înaintemergătorul, săvârșitor al botezului cu apă (Mc. 1, 8),

n-a avut parte de botezul cu Duhul Sfânt, căci, cum zice autorul Evangheliei a IV-a, „încă nu era dat Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preamărit” (In. 7, 3 nouă).

Noi suntem creștini tocmai prin faptul că suntem „unși” cu Duhul Sfânt. Așadar, dacă la Ioan a ajuns „începutul Evangheliei”, noi participăm la „plinirea Evangheliei”, la „desăvârșirea” ei. Cu frică și cu cutremur s-a pregătit Sfântul Ioan Botezătorul pentru misiunea sa. Vestind pe Mielul lui Dumnezeu, adică vestind Jertfa de pe Cruce a lui Hristos, Ioan a înțeles că nu poate fi vrednic de misiunea sa fără „a-și răstigni trupul cu patimile și cu poftele sale” (Gal. 5, 24).

(continuare în pagina 4)

Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos

(urmare din pagina 3)

Cu asprimea sa față de trup, Înaintemergătorul devine cel mai înalt model pentru asceții creștini de astăzi. Îmbrăcăminte săracă, fără să se atingă de băutură amețitoare, mâncând acide și miere sălbatică, nu oferea aproape nimic trupului.

Pilda vieții Botezătorului este un exemplu pentru noi. El a înțeles că nu poate să se apropie de Mântuitorul decât printr-o desăvârșită răstignire a trupului. Și atunci noi cei care trăim „desăvârșirea” Evangheliei, cum ar trebui să ne apropiem de Hristos și de darul Său? Cu atât mai mult, trăind

ca „ziua”, sau ca „noaptea” (Rom. 13, 13), în ospețe și beții, în desfrâu și fapte de rușine? Poate așa am trăit până acum, într-un fel nevrednic de Evanghelie, dar azi, la început de An Nou, trebuie să ne facem noi înșine oameni noi. Și îndemnul pe care trebuie să-l urmăm vine din Scriptură: „Să lepădăm, dar, lucrurile întinericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Rom. 13, 12). Amin

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Duminica dinaintea Botezului Domnului, Sf. Ev. Marcu 1, 1-8, 3 ianuarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Botezul Domnului

**Dumitra
Groza**

(Boboteaza – Dumnezeiasca Arătare) (6 ianuarie)

Boboteaza-n limbaj teologic,
(Dumnezeiasca Arătare),
(Teofanie sau Epifanie)
E-o foarte mare sărbătoare.

Părinții săi fiind bătrâni,
La Domnul repede-au plecat
Și copilul Ioan, rămas orfan,
De dragostea lor nu s-a bucurat.

În atelierul de tâmplărie,
Cu bătrânul Iosif a lucrat,
Cu deosebită hărnicie,
Până-ce Iosif la cer a plecat.

Cu toate c-au trecut 2000 de ani
De la slăvita sărbătoare,
Măreția Sfântului Botez,
Are și astăzi, aceeași valoare.

La o vârstă destul de fragedă
Se retrage singur în pustie,
Unde în post și rugăciune,
Trăiește în curată fecorie.

Se spune că o dată în atelier,
O scândură mai scurtă a tăiat;
Văzând-o Iosif că-i mai mică,
Pe Domnul Iisus L-a apostrofăat.

Pentru a coborî pe pământ,
Dumnezeu totul a pregătit:
Maica, Înaintemergătorul...
Și-apoi Pruncul Sfânt a venit.

Îl are ca tată, pe Tatăl Ceresc
Cu Care de vorbă a stat,
S-a lăsat în voia Domnului
Și-n mod desăvârșit L-a ascultat.

Supus fiindu-i, n-a comentat,
Dar, fără să fie de Iosif zărit,
A întins scândura cu mâinile Sale,
Mărind-o atât cât ar fi trebuit.

Fecioara cea aleasă ca Mamă,
În Templul Sfânt a fost crescută,
În Sfânta Sfințelor, și, de Înger,
Cu mană cerească hrănită.

Duhul Sfânt era asupra lui,
Ajutându-l să se hrănească
Cu miere sălbatică și lăcuste;
Atâta doar cât să trăiască.

E, poate, prima minune,
După cea în care S-a născut,
Când, fără să strice „pecetea”,
Lângă Maica Sa a apărut.

Ioan Botezătorul, era fiul
Sfântului Proroc Zaharia,
(Preot la Templu) și al Elisabetei,
Rudenii Fecioarei Maria.

Era îmbrăcat foarte simplu,
C-o haină din păr de cămilă
Și-ncins cu o curea din piele,
Desculț, ducând o viață umilă.

După moartea bătrânului teslar,
Singur hrana a câștigat,
Pentru El și Sfânta Fecioară,
Că pe noi, să muncim, ne-a-nvățat.

În cetatea Orini (Hebron) a fost născut,
Din pânțele cel îmbătrânit
Și doar cu șase luni de zile, (24 iunie)
Înaintea **Pruncului Sfânt** a venit.(25 Dec.)

Cămila, simbolizând chemarea
Evreilor și păgânilor la Hristos;
Cureaua, omorârea păcatelor
Întru viața noastră cea de folos.

Puterea și înțelepciunea
Dumnezeirii Sale, le-a tăinuit,
În fața oamenilor din Nazaret,
Arătându-Se ca un Tânăr smerit,

Arhanghelul Gavriil, în Altar,
Preotului Zaharia i-a profețit,
Că „mare va fi pruncul” ce se va naște
Și cu mari calități va fi dăruit;

După chemarea din Egipt,
Când Îngerul pe Iosif l-a vestit,
Să ia Pruncul și pe Mama Lui,
Că tiranul, Irod cel Mare, a murit,

Pentru că la iudei, vrednicia
De preot sau învățător,
Până la vârsta de 30 de ani,
Necuviința era-n fața tuturor.

Numele său va fi Ioan
Și va merge înaintea Domnului,
(Chemând poporul la credință);
„Drepte făcând cărările Lui”.

S-au întors la Nazaret (Galileea)
Și o viață modestă au trăit;
Domnul având câțiva anișori
Și aici, în familie a copilărit.

Împlinind Domnul 30 de ani,
Singur a venit să Se Boteze la Iordan,
Unde „era om trimis de Dumnezeu”
Și numele său era Ioan,

Care fusese chemat din pustie,
Pentru a pregăti poporul
Pe drumul spre mântuire să fie,
Și să-L prezinte lumii pe Mântuitorul.

Cum Ioan Botezătorul nu-L știa,
I s-a dat semn pentru a putea
Să Îl recunoască pe Mesia,
Din mulțimea ce se boteza.

„Peste Care vei vedea Duhul
Coborându-Se și rămânând
Peste El, Acela este Cel ce
Botează cu Duhul Sfânt” (Ioan 1, 33)

Ascultând cuvântul lui Dumnezeu,
Venise din pustie, Sfântul Ioan,
Și a ales un loc potrivit,
Mult circulat, la Râul Iordan.

Era drumul de trecere de la
Galileea spre Iudeea(N-S; S-N)
Și foarte mulți călători treceau,
Dus-întors, pe calea aceea.

Mulțime mare de oameni,
Din împrejurimi, s-a adunat,
Că, spre iertarea păcatelor,
Cu apă, Prorocul i-a botezat.

Intrau în apă până la grumaji
Și își mărturiseau păcatele,
Sfântul Ioan îi îndemna pe toți
Să nu mai facă și altele.

Când păcatele părăseau,
Abia atunci, Sfântul Ioan îi boteza:
„Pocăiți-vă, că S-a apropiat
Împărăția Cerurilor!” tuturor le spunea.

Toți îl ascultau cu uimire,
Considerându-l un mare profet,
Văzând ce mari puteri are
Și cât poate fi de înțelept.

Și-au dat seama că e trimis
De sus, de la Bunul Dumnezeu,
Pentru că pe mulți i-a convins
Prin Harul cuvântului său.

Predicile sale aveau
Un caracter moral și social,
Susținând cinstea, dreptatea
Și corectarea moravurilor, în special.

Adevărată personalitate
În vremea în care a trăit,
S-a impus cu autoritate
Prin tot ce-a făcut și a vorbit.

Și-a mascat cu delicatețe
Sufletul său desăvârșit,

Iar nespusa lui blândețe
Prin „dojană” a acoperit.

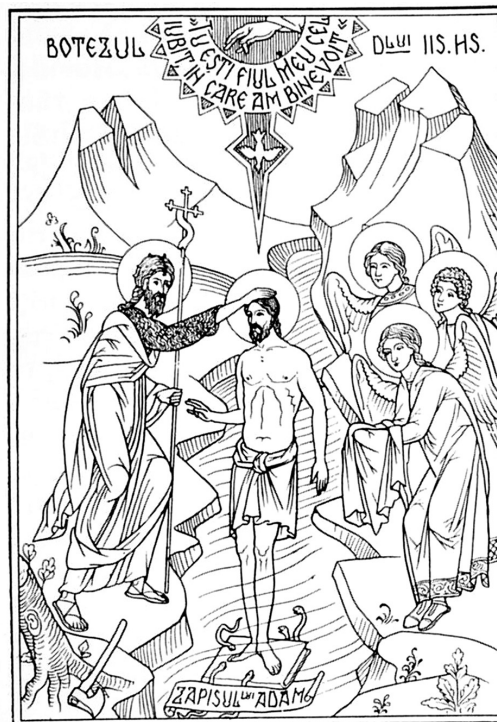
„Vine în urma mea Cel ce
Este mai tare decât mine...”
„Acela va boteza cu Duhul Sfânt”
(Marcu 1,7-8)

Și Lui, toată slava I Se cuvine!

Poporul nu înțelegea,
Că poate să vină Unul mai tare;
Cunoscând viața, smerenia și postul
Acestui Sfânt fără de asemănare.

Chiar Domnul Iisus spune,
Că Ioan este „cel mai mare
Om născut din femeie”,
Recunoscându-i a sa valoare;

Ioan făcând legătura între
Vechiul și Noul Testament,
Fiind el atât de important
Pentru noi, la mărețul eveniment.

Apropiindu-Se Domnul Iisus
De Ioan, ca să fie Botezat
Și simțindu-i prezența Divină,
Sfântul Ioan s-a emoționat:

„Eu am trebuință să fiu botezat
De Tine, și Tu vii la mine? (Matei 3,13)
Dar Domnul, cu blândețe, i-a zis:
„Lasă acum, că așa se cuvine

Nouă să împlinim toată dreptatea”
(Matei 3,15)

Și, Domnul, în Râul Iordan a intrat,
Dar nu a zăbovit deloc în apă,
Pentru că era El fără de păcat!

Și Râul Iordan s-a cutremurat,
Văzând a lui Iisus Dumnezeire,
Iordanul, apele și-a înturnat
Simțind a Domnului mărire.

Cuvântul „dreptate” înseamnă,
Dreapta credință și roadele ei,
Care-l apropie pe om de Dumnezeu,
Întorcându-l pe calea credinței.

Botezul Domnului e-un act de smerenie
Și de supunere față de Legea dată;
Acum, slujitorul Legii fiind **Ioan**,
Domnul Iisus S-a conformat îndată.

„Eu **nu** am venit să stric Legea,
Ci să o împlinesc pe ea!”
A spus chiar Domnul Hristos,
Când pe ucenici îi învăța.

Iisus S-a supus acestor rânduieli,
Spre-a le da un sens nou duhovnicesc;
Cei ce respectă legile impuse
De El, cu adevărat se mântuiesc.

Că smerenia ascultării și-mplinirea
Legii, cerurile au deschis;
Sfânta Treime ni S-a arătat
Și am văzut pe Cel necuprins.

Și ieșind Iisus Hristos din apă,
O lumină ca de fulger a strălucit;
Cerurile s-au deschis și Duhul
Sfânt, pe Domnul L-a acoperit,

Sub forma unui porumbel,
Ce a plutit deasupra Lui;
„Acesta este Fiul Meu Cel iubit!”
S-a auzit, din Cer, glasul Tatălui,

„Întru Care am binevoit”.
(Matei 3,17)

Că această mare sărbătoare,
Se mai numește Epifanie (Teofanie),
Sau Dumnezeiasca Arătare,

Când Iisus Hristos, în chip limpede,
Întâia oară lumii Se arată,
Iar taina adâncă a Sfintei Treimi,
Se descoperă la lumea toată.

Fiul, de Ioan Se lasă Botezat,
Duhul Sfânt, plutind, S-a arătat
Deasupra Lui ca un porumbel,
Iar **Tatăl** din cer a binecuvântat!

Și, astfel, **Sfânta Treime**
Se arată într-un mod vădit,
Cu toate că și în vechime
De mai multe ori S-a ivit.

Ioan Botezătorul mărturisește:
„Am văzut Duhul Sfânt coborând
Ca un porumbel și a rămas peste El”
Și din cer am auzit pe Tatăl vorbind.
(Ioan I, 32)

Ioan fiind martorul ocular,
Care, cu smerenie, povestește
Despre ceea ce a văzut personal
Și nimeni nu se mai îndoiește,

Că putere mare-avea cuvântul său,
În fața întregului popor;
Fiind trimisul lui Dumnezeu,
Înaintea Bunului Mântuitor.

„Nu sunt eu Lumina, eu am venit
Să mărturisesc despre lumină”;
Le spunea Ioan Botezătorul
Oamenilor, cu privirea lui blajină.

„Acesta trebuie să crească,
Iar eu să mă micșorez” și rostește:
„Eu nu sunt vrednic să Îi dezleg
Cureaua încălțămintei”! și se smerește...

Ioan ne poate fi tuturor
Îndreptar spre a putea birui
Mândria, orgoliul, aroganța...
Și prin cunoaștere, a ne smeri.

Ioan deja fusese înștiințat,
Vorbind cu Dumnezeu în pustie,
Ca înger, pe pământ, întrupat,
Fiind el a Domnului solie.

S-a înălțat atât de sus,
Lăsându-se în voia Domnului,
Așa cum fac și îngerii din cer;
Ascultând și făcând voia Lui.

Și omul ar putea să fie
Ca un înger pe pământ,
Dacă ar respecta cu strictețe
Evangelia Domnului Sfânt.

„Fiți sfinți, că Eu Sfânt sunt”
Ne îndeamnă Domnul Iisus;
Prin smerenie, ascultare
Și iubire, putem ajunge sus.

După Teofania de la Botez,
(Primul moment de proslăvire
A Fiului), diavolul a aflat
De a lui Iisus Dumnezeire.

Abia acum a înțeles diavolul,
Că timpul său, mult s-a scurtat,
Că împărăția lui se clatină,
Iar pedepsirea i s-a apropiat.

De mii de ani el urmărea,

Ca un prunc din fecioară să se nască;
Taina a fost ascunsă atât de bine,
Încât n-a reușit să Îl cunoască.

Și se dădea de ceasul morții
Să prelungească al său apus;
Face încercarea supremă,
De a-L amăgi pe Domnul Iisus.

Împlinirea rânduielii dumnezeiești,
De către Blândul Mântuitor,
A coborât Duhul Sfânt la noi,
Împăcându-ne cu Tatăl Creator.

Botezul Sfântului Ioan la Iordan
Era un botez al pocăinței, (Matei 3, 11)
Adică un act de curățire a păcatelor,
Pentru primenirea credinței.

Botezul instituit de Domnul Iisus,
În numele **Sfintei Treimi**,
Este botezul Harului Dumnezeiesc
Pe care noi, la **botez**, îl primim!

În Sfânta Scriptură apare,
Cu subînțeles, Treimea Sfântă
Și Ea, prin gura prorocilor,
La numărul plural cuvântă:

„Să facem Om după chipul
Și asemănarea Noastră”, (Fac.1,26)
„Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot”
Se aude cântarea măiastră,

A Serafimilor (îngerilor) ce preamăresc
În cer pe un **singur** Dumnezeu,
În **Trei** Persoane arătat,
Așa cum și noi cântăm mereu.

În vechime, Patriarhul Avraam,
De trei tineri a fost vizitat,
La stejarul din Mamvri, (Mamori)
Dar cu „Doamne” li S-a adresat.
(Fac.18,1-2)

Prin apelativul, la singular formulat,
Știa bine, că de față este **Dumnezeu**,
Cel pe Care L-a iubit, L-a respectat,
Și L-a preamărit, viața toată, mereu.

Toate aceste descoperiri,
Din perioada premergătoare,
Și scrise-n Vechiul Testament,
Nu au fost totuși atât de clare,

Dar, văzându-L pe Iisus apropiindu-Se,
Ioan a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu,
Cel ce ridică păcatul lumii!” (Ioan I, 29),
Și L-a arătat pe Stăpânul său.

Dacă de atâtea veacuri, pe Mesia,
Prorocii toți L-au anunțat,

Ioan, cu o emoție nemărginită,
În direct, pe Domnul, L-a prezentat.

Șirul lung, de veacuri, al prorocilor
Este de Ioan, brusc, încheiat;
Ei spuneau că va veni Mesia,
Dar, Ioan, ucenicilor săi, L-a arătat.

El nu-L prezice de departe,
Pe Mesia cel mult așteptat,
Ci Îl arată îndeaproape,
Pe Cel prin Care lumea s-a creat.

Prin prezentarea făcută de Ioan,
Domnul Iisus devine, fizic, cunoscut,
Și după Sfântul Său Botez,
Propovăduirea Și-a început.

Dacă Iisus, singur Se prezenta,
Lumea, poate, nu L-ar fi crezut,
Dar prin retragerea lui Ioan,
Zi după zi, mai mult, Domnul a crescut.

Între profeți și apostoli,
Ioan este puntea de legătură,
Despre care au vorbit prorocii
Prezentându-l în Sfânta Scriptură,

Că el special a fost trimis
Ca Profet și Înaintemergător,
Să pregătească omenirea
Spre a-L primi pe Mântuitor.

După Sfântul Său Botez,
Domnul în pustie S-a retras,
Unde a postit 40 de zile și 40 de
Nopti, și-n rugăciune-a rămas.

„A fost dus de Duhul în pustie,
Ca sa fie ispitit” (Matei 4,1);
Diavolul a încercat de trei ori,
Să-L ispitească, dar Iisus l-a biruit.

Pe locul în care a postit Domnul,
Astăzi se află „Mănăstirea Sarindar”.
Ne-a arătat, cum să ne-nfrânăm,
Prin care câștigăm un mare dar.

Postul este întotdeauna,
O etapă purificatoare,
Dar la Domnul Iisus Hristos,
A fost doar una întâritoare.

După a treia ispitire,
Mântuitorul, deja, indignat:
„Mergi înapoia Mea, satano!”
Răspunzându-i Domnul răspicat,

Văzând tupeul, îndrăzneala,
Mândria și curajul celui rău,
Care, uitând cine l-a creat,
L-a sfidat pe Creatorul său!

„Domnului Dumnezeu tău să te închini și Lui Unuia să-l slujești” (Matei 4, 10)	Întuind prezența Crucii înălțate.	De la bogat pân-la sărman.
Și diavolul, înfrânt, a plecat: „Și iată îngerii venind, Îi slujeau”. (Mat. 4, 11)	Patruzecimile sunt perioade De curățire, care pregătesc Un cer nou și un pământ nou Și în Vechiul Testament se regăsesc:	Îl așteptăm să vină iarăși, Păcatele să ni le spele; Smeriți să facem fapte bune Și să-omorâm pe cele rele.
Biruirea ispitelor se va realiza Prin supunerea deplină a voinței Umane față de cea divină, Asumându-și răbdarea suferinței.	Potopul lui Noe 40 de zile a durat, După 40 de zile, Moise, Legea a primit, (Pe Sinai) iar Ilie, până în Muntele Horeb, tot 40 de zile a călătorit.	Cu Agheasma Bobotezei, (6 ian.) Să spălăm, pe cât se poate, Trupul, sufletul și mintea De-ale noastre vechi păcate.
Firea omenească s-a supus Întru totul firii Dumnezeiești, Fiind Domnul, ca OM pe pământ Și în același timp și-n cele Cerești.	Și după Sfânta Sa Înviere, Domnul a rămas pe pământ, Tot 40 de zile, apoi, cu Trupul Îndumnezeit, S-a Înălțat în Cerul Sfânt.	Omul cel vechi să-l înnoim Făcând voia lui Dumnezeu, Cu totul să ne primenim Și să scăpăm de tot ce-i rău!
Prin a treia Sa ispitire, Iisus, A optat ferm, în deplină luciditate, Pentru misiunea de Mesia suferind,	Botezul Domnului Iisus, Îl reținem profund în fiecare an (6 ian.) Cu aceeași lumină de Sus,	(6 ianuarie 2021) Sursă foto: Sf. Evanghelie

Începutul propovăduirii Domnului

„Pocăiți-vă, căci s-a apropiat
Împărăția cerurilor” (Mt. 4, 17)

De ce Iisus Hristos și-a început propovăduirea prin cerința de a ne pocăi, ci nu prin săvârșirea vreunei minuni? Deoarece nu minunea e cea care naște credința, ci credința e cea care dă naștere la

minune și „nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Mt. 2, 17). Hristos nu a venit să facă niște minuni prin care oamenii să rămână la fel. Să nu uităm că El mai întâi, a dăruit iertarea păcatelor înainte de a se săvârși minunea vindecării slăbănogului (Mt. 9, 5). Nu avem nevoie de darul de a săvârși minuni. Dacă reușim să nimicim păcatul din noi, am săvârșit cea mai mare minune și astfel vom reuși să coborâm cerul aici pe pământ.

Cine, altcineva în afară de Iisus Hristos, ne putea învăța pocăința, Cel Care e singurul fără de păcat (In. 8, 46)? Totuși, El n-a aruncat cu piatra în noi

pentru păcatele noastre (In. 8, 7), ci chiar a binevoit să ne dăruiască iertarea păcatelor, instituind Taina Pocăinței (In. 20, 23). El, chiar a preferat să pătimească pentru păcatele noastre (Is. 53, 5). Hristos nu S-a rezumat doar la o simplă pocăință formală și a cerut să fim desăvârșiți precum Dumnezeu (Mt. 5, 48).

Nu văzând un mort înviind din morți, ne putem apropia de Dumnezeu, așa cum fariseii și cărturarii ajunseseră să își dorească să-L ucidă pe Iisus Hristos, după ce îl readuseseră la viață pe Lazăr (In. 11, 50) și prin recunoașterea păcatelor în fața lui Dumnezeu, așa cum a făcut tâlharul de pe cruce (In. 23, 41). Pentru Hristos, nu a fost greu să înmulțească pâinea și peștele (In. 6, 11). Ceea ce trebuie să facem noi nu este să ne dorim satisfacerea lacomiei materiale și să îl ascultăm pe Iisus, Care ne-a zis să nu ne aducem comori pe pământ, ci în ceruri (Mt. 6, 19-20). Astfel, să căutăm Raiul prin îndreptarea noastră, ci nu să așteptăm lucruri deșarte.

Pocăința nu se rezumă doar la a spune că păcătuim ca orice om și a recunoaște că suntem cei dintâi dintre păcătoși (1 Tm. 1, 15), căci cei din urmă vor fi cei dintâi (Mt. 20, 16).

Apostolilor nu li s-a poruncit să facă minuni, ci să săvârșească fapte bune, prin care oamenii să se apropie de Dumnezeu (Mt. 5, 16). O minune săvârșită cu greu îi va schimba pe ceilalți. În schimb, făcând fapte bune, îi vom îndemna și pe ceilalți să facă. Simpla mărturisire formală nu e suficientă. După aceea, trebuie să ne străduim să facem cât mai multe fapte bune. Așa cum la medic, după ce suntem vindecați, trebuie să avem grijă de or-

Începutul propovăduirii Domnului

ganismul nostru ca să nu se mai repete ceea ce s-a întâmplat, tot la fel, pentru ca sufletul nostru să rămână în această stare de curățire, trebuie să depunem efortul de a fi cât putem de buni cu cei de lângă noi.

Trebuie să remarcăm că au existat oameni din Vechiul Testament, despre care nu se amintește că au înviat morți, dar care au ajuns sfinți prin viața lor: Avraam, Isaac sau Iacob.

Lui Iov i s-a întâmplat minunea de a redobândi tot ce pierduse, după ce și-a păstrat nădejdea în Dumnezeu: „Domnul a dat, Domnul a luat, binecuvântat fie numele Domnului”.

Ne minunăm când auzim că Sf. Ilie a fost luat de pe pământ într-un car de foc. Dar, ceea ce ar trebui cu adevărat să ne minuneze e faptul că datorită vieții sale a primit o astfel de vrednicie. Aceasta trebuie să facă fiecare dintre noi. Să căutăm o viață de desăvârșire.

De fapt, nu trebuie să confundăm sfințenia cu darul facerii de minuni. Sf. Ioan Botezătorul n-a făcut nicio minune (In. 10, 41). În schimb, el e cel care a pregătit calea pentru Hristos, Cel Care a realizat pentru noi, cea mai mare minune, ci anume Învierea Sa din morți.

Legat de Sf. Apostoli, nu ei au fost cei care au săvârșit minuni, ci Mântuitorul. Hristos nu Și-a ales ucenicii ca să facă minuni, ci pentru că au renunțat la cele vremelnice pentru a dobândi comoara veșniciei. Dintr-o viață lipsită de griji, au preferat să-L mărturisească pe Hristos, chiar cu prețul propriei lor vieți. De fapt, au renunțat la ceea ce oricum ar fi pierdut ca să dobândească viața veșnică. Să avem ochii ridicați către cer, nu aplecați către pământ.

Ce folos duhovnicesc am putea avea dacă am săvârși minuni, dacă în schimb am cădea în păcat? Mântuirea nu e condiționară de facerea de minuni.

În schimb, în Împărăția lui Dumnezeu, nimic necurat nu va intra (1 Co 6, 10-11). Chiar dacă greșim în multe chipuri (Ic. 3, 2), însă, preoții, sunt cei prin intermediul cărora Hristos dezleagă păcatele (Mt. 18, 18).

Să nu trăim cu concepția greșită că sfinții s-au născut sfinți. Ei nu sunt îngeri care s-au coborât din cer, ci oameni care au ajuns să trăiască precum îngerii din cer. Sfinții trăiau ca noi, doar că important este să trăim cumpătat și să fim următori ai lui Hristos (1 Co 4, 16).

Ne minunăm că 12 oameni au reușit să răspândească vestea Evangheliei în întreaga lume, fără ca măcar să aibă mijloace de transport prin care să se deplaseze rapid peste tot. În schimb, când suntem mai mulți oameni care venim la biserică, nici măcar nu ne străduim să vestim Învierea lui Hristos celorlalți, deși avem atâtea modalități de comunicare moderne. De îl vom mărturisi pe Hristos și El va mărturisi pentru noi înaintea Tatălui nostru (Mt. 10, 32).

Chiar considerându-ne ca fiind puțini în comparație cu cei care nu merg la biserică, să nu uităm că e importantă calitatea, și nu cantitatea. Mai bine să vorbim puțin și bine decât mult și fără rost (1 Co 14, 19). Să ne aducem aminte că deși sunt mulți chemați, puțini vor fi aleși (Mt. 22, 14). Să ținem minte că cei care sunt prigoniți pentru dreptate vor fi veșnic fericiți (Mt. 5, 10). Important este ceea ce învață Hristos, nu ce zice lumea despre noi că facem că e bun sau nu.

Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne ajute să facem pocăință adevărată. Amin.

Prof. Popescu Ionuț-Cătălin

(reflecție la Duminica după Botezul Domnului,
Sf. Ev. Matei 4, 12-17, 10 ianuarie)

Sursă foto: oasteadomnului.ro

Să mulțumiți lui Dumnezeu!

„Orice faceți cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu și Tatălui” (Col. 3, 17). Iată un motto cum nu se poate mai potrivit pentru învățătura pe care o pune în lumină pericopa evanghelică a acestei Duminici. În cuvintele citate, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă ca toate să le facem în numele Domnului nostru Iisus Hristos; de asemenea, ca prin Hristos să mulțumim lui Dumnezeu Tatăl.

Într-adevăr, cel care-L cunoaște pe Dumnezeu și voința Sa de mântuire a oamenilor va

ajunge să-L mulțumească nu numai pentru cele bune, ci și pentru necazuri sau suferințe, pentru „cruce”. Căci, în planul lui Dumnezeu, toate acestea conduc la curățirea de patimi și la sfințirea noastră. Iubirea de oameni a lui Dumnezeu și purtarea Lui de grijă pentru noi nu sunt deloc mai puțin prezente în necazurile pe care ni le îngăduie El, decât în darurile și binecuvântările Sale. Un sfânt spunea: „E multă vreme de când văd în orice lucru care ni se întâmplă în viață o manifestare a purtării de grijă a lui Dumnezeu”.

Evanghelia acestei Duminici ne arată cât de

puțini sunt cei ce știu să mulțumească lui Dumnezeu, chiar și atunci când se bucură din partea Sa de cele mai mari daruri. Mântuitorul se afla pe ultimul drum spre Ierusalim de dinainte de patimile Sale. Era drumul Lui spre moarte, al cărui dramatism este bine scos în evidență de autorul Evangheliei a treia. Era undeva la hotarul dintre Galileea și Samaria, îndreptându-se spre răsărit, spre Perea, pentru a evita să treacă prin Samaria.

Aproape de intrarea într-un sat, Hristos a fost întâmpinat de zece leproși, care strigau de departe: „Iisuse, Învățătorule, fie-ți milă de noi!”.

Mântuitorul, Care n-a amânat niciodată răspunsul de iubire, nu le-a pus nicio întrebare, nicio condiție, ci pur și simplu i-a trimis să se ducă și să se arate preoților, ei care, după Lege, trebuiau să constate vindecarea. Leproșii L-au ascultat, ceea ce poate fi văzut ca un semn de credință. Dar pe când se duceau, chiar înainte de a ajunge la preoți, s-au vindecat. Doar unul dintre ei, samarinean - ceea ce înseamnă că ceilalți erau iudei - s-a întors ca să-și exprime recunoștința față de Binefăcătorul său.

Se știe doar că un lepros care nu era încă vindecat și declarat vindecat în mod oficial nu avea voie să se apropie în acest fel de un om sănătos. Se vede însă că pentru samarineanul acela instanța supremă o reprezenta acum Iisus, Mântuitorul său. Recunoașterea din partea preotului putea să mai întârzie! Simțământul său curat și frumos și-a primit răsplata. Dacă pentru ceilalți nouă Iisus are un cuvânt de reproș, samarineanului recunoscător i-a zis: „Scoală-te și du-te, credința ta te-a mântuit” (v. 14). La darul vindecării, Domnul a adăugat infinitul dar al mântuirii.

Însă nu putem trece ușor peste gestul plin de nerecunoștință al celor nouă, care n-au venit să mulțumească. Credința fermă a celor vechi era că doar Dumnezeu putea vindeca de lepră. Și atunci, de ce n-au venit să mulțumească, știind ca nimeni nu le putea face acest bine atât de mare? Dacă ne gândim bine, erau nouă iudei și un samarinean care stăteau împreună, care uitaseră de ura tradițională a iudeilor față de samarineni. Suferința îi înfrățise. Cum s-au văzut însă vindecați, n-au mai putut sta împreună. Vechile patimi au ieșit iarăși deasupra.

Iudeii își pregătesc reîntrirea în lumea lor

„normală”, în care nu este loc și pentru samarineni. Ura și discriminarea și-au reluat dreptul în mentalitatea lor. Și iată-l pe sărmanul samarinean întorcându-se singur. Dar se pare că bine „orientați”, cei nouă iudei își fac socoteala că nici pentru Iisus nu este loc în lumea „normală” în care se grăbesc ei să-și ia din nou locul. Ce-și vor fi zis ei: „Să ne compromitem noi cu Nazarineanul? Ce vor zice ceilalți? Eram departe de El când

ne-am văzut vindecați!”. E tare urâtă lipsa de recunoștință a celor nouă. Și sunt tare urâte și negre gândurile, îndoielile, calculele și precauțiile lor. Și e bine dacă, luând partea bunului simț elementar, condamnăm în modul cel mai hotărât atitudinea lor atât de ingrată.

Vor zice mulți: n-am fost bolnav de lepră sau nu știu ca Iisus să-mi fi făcut un bine atât de mare. Dar oare Dumnezeu nu mi-a făcut niciun bine? Sau cum rămâne cu lepra din sufletele noastre? Cu păcatul al cărui singur vindecător este Mântuitorul Hristos? Și atunci, de unde atâta nevrednicie la noi de a nu mulțumi lui Dumnezeu „pentru toate”, când El este Purtătorul nostru de grijă? Să ne aducem aminte de cuvântul pe care l-am așezat întâi, de la Sfântul Apostol Pavel, și pentru tot și pentru toate să mulțumim lui Dumnezeu, ca fii nevrednici și ca următori ai pildei samarineanului dintre cei zece pe care Iisus i-a vindecat. Amin.

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Duminica a 29-a după Rusalii, a celor 10 leproși, Sf. Ev. Luca 17, 12-19, 17 ianuarie)

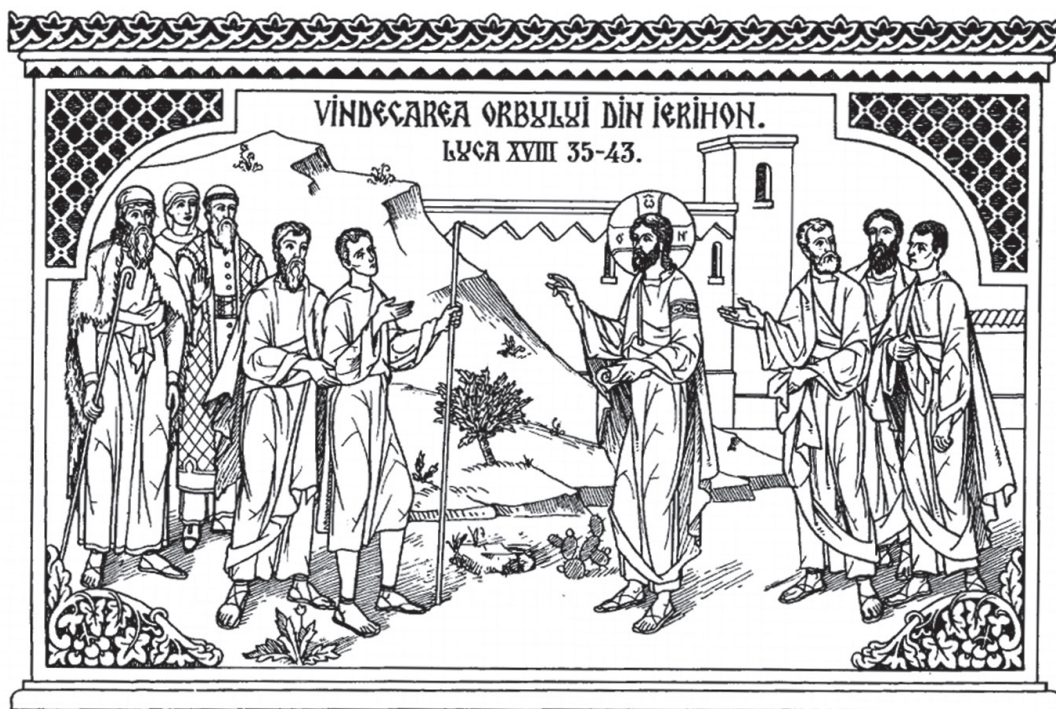
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Doamne, să (Te) văd!

Sfântul Evanghelist Luca prezintă în această pericopă evanghelică din capitolul XVIII, o vindecare minunată săvârșită de Domnul nostru Iisus Hristos la intrarea în cetatea Ierihonului. Această lucrare dumnezeiască este făcută cu un om orb, care era sărac și care pentru a putea trăi trebuia să cerșească. Pentru aceasta el se așezase la intrarea în cetate, așa încât cei care intrau sau ieșeau și îl compătimeau pentru suferința lui să îl poată ajuta. De aceea Sf. Evanghelist spune că cerșea, negândind probabil niciodată că umilinta sa va lua sfârșit și va primi odată cel mai mare dar al vieții sale, Lumina, adică pe Hristos, Cel ce este lumina lumii, Care avea să îl lumineze atât sufletește cât și trupește.

are o altă cunoaștere despre Domnul, decât cei care au doar vedere trupească, după cum spune Psalmistul că: „Domnul înțelepțește orbii” (Ps. 145, 8). Și pentru că el are o altă înțelegere, o altă credință și o altă nădejde, decât ceilalți și de aceea el strigă în momentul în care află că trece Iisus, numindu-l Fiu al lui David, ceea ce arată că el știe că Iisus nu este numai Iisus din Nazaret, Proorocul din Nazaretul Galileii, ca alți prooroci sau mai deosebit de ei, dar tot om purtător de Dumnezeu, El este Iisus, Mesia cel vestit de prooroci, care a venit din neamul lui David. Deși nu este o mărturisire deplină a credinței în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, ea se desăvârșește în momentul întâlnirii cu Domnul.

Chiar dacă nu vede acest orb, el aude, și nu numai acum zgomotul mulțimii, ci el aude despre lucrarea dumnezeiască săvârșită de Iisus și prin auzire el și-a format deja o credință despre El. „Prin urmare, credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos” (Rm. 10, 17). Cine are urechi de auzit, să audă, zice Domnul, ceea ce arată că acest om deși nu vedea, el a auzit, și

Auzind zgomotul mulțimii care Îl însoțea pe Domnul Iisus, orbul întreabă ce se întâmplă, ce este larma aceasta pe care o aude în apropierea sa. Cineva îi răspunde că trece Iisus Nazarineanul, adică Iisus din Nazaret, așa cum era numit de mulți, ce nu își băteau capul să vadă dincolo de aparențe, de firea omenească pe care o purta Domnul. De aceea Mântuitorul ne avertizează: „De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea;” (In. 15, 24). Dar iată că acest om fără vedere trupească are o altă percepție decât mulți dintre cei care îl însoțeau pe Domnul și deși i se spune că trece Iisus Nazarineanul, orbul strigă: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!” Aceasta arată că deși orb, el știe mai mult despre Iisus,

auzind a crezut, fiind un fericit din acest punct de vedere, după cuvântul Domnului spus lui Toma: „Iisus l-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiti cei ce n-au văzut și au crezut!” (In. 20, 29). El spre deosebire de cei ce vedeau și nu auzeau Cuvântul lui Dumnezeu lucrând, el aude și auzind ajunge să creadă și să vadă pe Cel nevăzut Care S-a făcut văzut. În general simțurile cu care suntem înzestrați de Dumnezeu, sunt ca niște ferestre care ne luminează sau ne întunecă în funcție de ceea ce intră prin ele: „Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!” (Mt. 6, 22-23).

El strigă pentru că vrea să fie auzit, să nu treacă pe lângă această posibilitate de a se întâlni cu Cel care îl poate vindeca, dorință ce încolțise în sufletul său de când auzise de minunile pe care le săvârșea Domnul, și pentru că era orb, și nu știa cât de aproape sau departe este de Cel de care voia să fie auzit, el striga, iar atunci când îl certau să tacă, el cu mult mai mult striga, fiind un exemplu de credință și de nădejde pentru toți cei care strigă către Dumnezeu, să nu tacă, chiar dacă sunt mulți cei care se împotrivesc strigătlui lor sau vor să îi reducă la tăcere.

Exact cum îi ziceau lui Iair: „A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi” (Lc. 8, 49-50). Adică nu mai insista, nu se mai poate face nimic, a murit fiica ta, la fel și aici, nu mai striga, nu are timp de tine, sau cu ce te poate ajuta, lasă că milostenie îți dau alții. Ori el nu bani sau altceva, ce putea primi de la oricine, voia să ceară, de aceea pentru a arăta acest lucru Domnul, Cel care cunoaște toate îl și întreabă: Ce voiești să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să văd! Deci iată că el știe cu Cine stă de vorbă, el cunoaște, pe Cel înaintea Căruia se află. Îl văzuse înainte de a-L vedea și pe care acum nu-L mai mărturisește Fiul al lui David, ci Doamne, adică Dumnezeu venit în trup. Iar Domnul îi răspunde: „Vezi! Credința ta te-a mântuit”, dându-i astfel nu numai vederea cea trecătoare a

ochilor trupești, ci și mântuirea: „Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire” (Rm. 10, 10).

Când vorbim de mântuire sau de dobândirea vieții veșnice noi trebuie să înțelegem prin ea o sinergie, o împreună-lucrare a lui Dumnezeu și a omului. Adică ea nu ține numai de lucrarea lui Dumnezeu sau numai de lucrarea noastră, ci ambele trebuie să conlucreze, și să se întâlnească ca mântuirea să se realizeze. Pentru „că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină”(I Tim. 2, 4), dând tuturor harul Său, care naște în noi credința dacă colaborăm cu el, credință care se arată prin faptele bune.

Și în cazul acestei minuni vedem această conlucrare divino-umană. Astfel este darul lui Dumnezeu, ca El să treacă pe drumul pe care se afla orbul, răspunsul acestuia este că aflând de aceasta, strigă spre a fi auzit, Domnul răspunde la strigătul lui, îi împlinește dorința dăruindu-i vederea și mântuirea. Drept mulțumire el începe călătoria, mergând după Hristos, aducând prin aceasta slavă lui Dumnezeu.

Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe

*Biserica „Înălțarea Domnului” Tg-Jiu
(predică la Duminica a 31-a după Rusalii,
Vindecarea orbului
din Ierihon, Sf. Ev. Luca 18, 35-43, 24 ianuarie)*

Despre întâlnirea cu Dumnezeu!

Întâlnirea unui om păcătos, mai-marele vameșilor, Zaheu, cu Mântuitorul Hristos, determină întoarcerea de la păcat la adevăr, de la nedreptățile făcute înainte la trăirea și înălțarea lui pe calea virtuților, prin renunțarea la tot ceea ce îl împiedica în acest demers. Printre cugetările Fericitului Augustin se numără și aceasta: „Doamne, nu Te-aș fi căutat dacă nu m-ai fi găsit”, ce se potrivește cel mai bine cu această căutare pe care Fiul lui Dumnezeu o face în orașul Ierihon, după ce îl vindecă pe orbul care stătea și cerșea la intrare, unde îl întâlnește pe Zaheu.

Un om foarte bogat, mai marele vameșilor, odios și urât de concetățenii săi și de toți iudeii iubitori de neam, mic de statură, dar mic și la suflet, disprețuit de toți pe care îi asuprise sau auziseră de asupririle lui, considerat cel mai păcătos din Ierihon. Făcea parte din tagma vameșilor care erau considerați cei mai păcătoși, alături de desfrânate, dar mai urâți în ochii poporului decât acelea, pentru două motive, erau

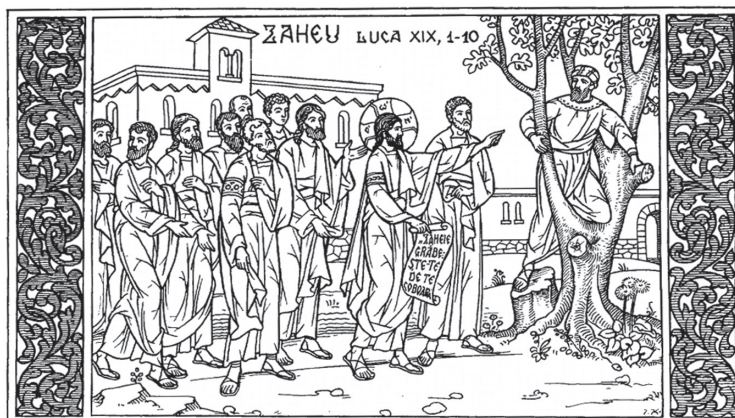
în legătură cu asupritorii romani și ei la rândul lor asupritorii tuturor și în special ai celor care nu se puteau apăra de asupririle lor. Mai mult, Zaheu era șeful lor, cel care stabilea valoarea impozitelor care trebuiau date romanilor și căruia de cele mai multe ori îi revenea partea veniturilor cea mai generoasă, după ce îi plătea pe subalternii săi. Cu toate acestea prea puțin îi păsa de ceea ce credeau ceilalți despre el, era bogat, nu avea nevoie de nimeni, era surd și orb la tot ceea ce era împrejurul său, singurul lucru pe care îl vedea și îl auzea era mijlocul prin care putea să își sporească mai mult averea pe care o strânsese. Cu toate acestea, într-o zi binecuvântată, rânduită anume de Dumnezeu, un astăzi în care Hristos trebuie să intre și să rămână pentru totdeauna, atât în casă cât și în sufletul lui, vine Fiul lui Dumnezeu întrupat și trece prin orașul în care Zaheu era stăpânul banului.

(continuare în pagina 12)

Despre întâlnirea cu Dumnezeu!

(urmare din pagina 11)

În sufletul sufocat de atâtea nedreptăți licărește o curiozitate, o dorință, aceea de a-L vedea și el, pe Acela, de care auzise atâtea și pe care mulțimile îl înconjurau, dar de care nu se putea apropia nicidecum. Această dorință bună devine simbol al pocăinței, al întoarcerii către Dumnezeu, dorința după Dumnezeu și după dreptatea Lui. Și pentru că la darul lui Dumnezeu, de a trece prin Ierihon, se răspunde cu o lucrare din partea omului, Zaheu știindu-se mărunț își face un plan, care să îl ajute să-și bi-

ruiască micimea. Aleargă înainte pe drumul pe care mergea Domnul Iisus Hristos, se suie într-un sicomor, unde în alte dăți vâna pe plătorii de impozite, și încearcă să vâneze pe Cel care poartă cea mai mare bogăție, bogăția bogățiilor, pe care Zaheu nu o cunoștea, anume Împărăția lui Dumnezeu. Și iată că tocmai el este cel vânat, căci Cel care cunoaște toate, cunoaște și frământarea lui Zaheu „și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zaheeu, coboară-te degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta”. La această invitație pe care Domnul Și-o face în casa lui Zaheu, la care ultimul care se aștepta la așa ceva era chiar el, și care determină mulțimile să murmure împotriva Mântuitorului că a intrat să găzduiască la un păcătos, un ticălos disprețuit de oameni, el răspunde primindu-L cu bucurie. Copleșit de acest dar făcut de Domnul, care trece peste nemulțumirea tuturor, Zaheu cu sufletul cutremurat, stă în fața Lui și se vede așa cum este, ca într-o oglindă, dându-și seama dintr-o dată de toată nedreptatea pe care o făcuse până atunci și „l a zis: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”. Acest lucru arată că numai înaintea lui Dumnezeu ne vedem

așa cum suntem cu adevărat, iar atât timp cât stăm departe de El, fiind departe de Lumină, nu ne putem observa cum suntem cu adevărat. Dar „cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii, și nu este nici o făptură ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite, pentru ochii Celui în fața Căruia noi vom da socoteală” (Evr. 4, 12-13), schimbă totul în Zaheu și această dragoste dumnezeiască arătată de Domnul este cea care produce o asemenea întorsătură. Este vorba de dragostea și milostivirea lui Dumnezeu față de toți cei nefericiți, slabi, căzuți și disprețuiți, care îi cuprinde și pe cei care noi i-am socotit lepădați: hoți, desfrânate, ucigași. Atunci Domnul constatând îndreptarea lui Zaheu, și prin el a întregii lui „case”, asupra căreia atârnavă toate nedreptățile săvârșite, îi dăruiește mântuirea lui și a casei sale, repunându-l în demnitatea de fiu al lui Avraam, părintele celor credincioși.

Acest lucru ne atrage atenția să fim cu luare aminte, să nu disprețuim pe nimeni și să nu ne semețim față de cineva, pentru că viața fiecăruia se poate schimba într-o singură clipă, așa cum Iuda a fost între Apostoli și a căzut, iar tâlharul cel răstignit de-a dreapta Mântuitorului a ajuns în Rai, ci să ne aducem aminte întotdeauna de păcatele noastre și să cuprindem în iubirea noastră pe toți semenii noștri, căci nu știm noi cum este inima lor înaintea lui Dumnezeu, căci „Domnul a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut” (Lc. 19, 10). Și astăzi, ca întotdeauna există păcătoși ca în vremea lui Zaheu, dar sunt unii care spre deosebire de el, nu vor nici măcar să privească spre Crucea lui Hristos, prin care a venit mântuirea, sau să intre în Biserică, considerând că sunt pierduți, că însuși Dumnezeu le-a întors spatele. Nimic mai fals, căci Însuși Domnul a spus că: „Pe cel care vine la Mine nu-l voi scoate afară” (In. 6, 37), El fiind „Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale” (In. 10, 11).

Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe

(predică la Duminica a 32-a după Rusalii,
a lui Zaheu,

Sf. Ev. Luca 19, 1-10, 31 ianuarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie